

Súd: Okresný súd Piešťany
Spisová značka: 10Cpr/3/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2513203042
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 01. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimíra Slobodová
ECLI: ECLI:SK:OSPN:2014:2513203042.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Piešťany sudkyňou JUDr. Vladimírou Slobodovou v právnej veci navrhovateľa: I.. T. C., M.. XX.XX.XXXX, Q. P. XXX/XXX, W.- Š., občan SR, zast. JUDr. Erikom Končokom, advokátom, AK so sídlom Ivánska cesta 30/B, Bratislava proti odporcovi: Poľnohospodárske družstvo Dolné Otrokovce, Dvořákovo nábřežie 8, Bratislava, IČO: 00 208 035, zast. advokátskou kanceláriou ius aegis s.r.o., Ferienčíkova 7, Bratislava, IČO: 36 857 203 o návrhu na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, takto

rozhodol:

Súd určuje, že skončenie pracovného pomeru navrhovateľa k odporcovi založeného pracovnou zmluvou uzavretou medzi navrhovateľom ako zamestnancom a odporcom ako zamestnávateľom dňa 02.05.2006, ktoré skončenie pracovného pomeru bolo vykonané výpoveďou zo dňa 20.08.2012, je neplatné.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi k rukám jeho právneho zástupcu náhradu trov právneho zastúpenia v sume 488,70 eur, a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 28.02.2013 domáhal určenia neplatnosti výpovede z 20.8.2012, ktorú mu dal odporca ako zamestnávateľ. Návrh odôvodnil tým, že výpoveď mu bola doručená v rozpore s § 64 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce, v čase trvania jeho pracovnej neschopnosti. Ako ďalšie dôvody neplatnosti výpovede považuje (vychádzajúc z obsahu výpovede) to, že racionalizačné opatrenia a organizačné zmeny, na základe ktorých malo dôjsť k zrušeniu jeho pracovnej pozície boli fiktívne. V skutočnosti sa nestal pre odporcu ako zamestnávateľa nadbytočným.

K skutkovým okolnostiam navrhovateľ uviedol, že je zamestnancom u odporcu a dňa 14.9.2012 sa stal práce neschopným (ďalej „PN“). Okrem pracovného pomeru u odporcu je zamestnancom i vo firmách FOOD FARM, s.r.o. (majoritný akcionár odporcu) a v firme Agrovia a.s. Navrhovateľ uviedol, že u odporcu a v Agrovia a.s. poberá mesačne mzdu len po 33,19 eur, preto zabudol ošetrojúceho lekára požiadať o vystavenie PN-ky aj pre odporcu. Čiže pôvodne zaslal svoju PN-ku len zamestnávateľovi FOOD FARM, s.r.o. a až dodatočne odporcovi a firme Agrovia a.s. Dňa 18.9.2012 mu bola doručená výpoveď z pracovného pomeru (datovaná k 22.8.2012) odôvodnená § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. FOOD FARM, s.r.o. Výpoveď bola ďalej odôvodnená nadbytočnosťou, ktorá má základ v zrušení jeho pracovnej pozície rozhodnutím odporcu z 21.8.2012, ale predmetné rozhodnutie k výpovedi pripojené nebolo. Navrhovateľ následne písomne oznámil odporcovi, že výpoveď považuje za neplatnú.

Odporca žiadal návrh zamietnuť. Tvrdenia navrhovateľa považuje za nepravdivé a odmieta, že by výpoveď bola voči navrhovateľovi aktom pomsty. V rámci svojho písomného vyjadrenia uviedol, že

ponúkol navrhovateľovi prednostne dohodu o skončení pracovného pomeru k 31.8.2012 s výhodnejšími podmienkami, ale navrhovateľ to odmietol. Predmetnú dohodu mu ponúkol predseda predstavenstva odporcu I. R. R. osobne dňa 29.8.2012 za prítomnosti dvoch svedkov, navrhovateľ sa s ním pri stretnutí odmietol baviť ohľadom skončenia pracovného pomeru dohodou, preto mu oznámil, že mu doručuje výpoveď. Navrhovateľ mal uviesť, že osobne nič preberať nebude, aby mu listiny poslali poštou. Odporca žiadal návrh zamietnuť i z dôvodu, že navrhovateľ podal svoj návrh po uplynutí lehoty danej § 77 Zákonníka práce. Svoje tvrdenie odôvodnil tým, že navrhovateľ odmietol prevziať výpoveď 29.8.2012, tým pádom začala výpovedná doba plynúť 1.9.2012 a uplynula 30.11.2012. Poukázal na to, že zásielka ohľadom doručenia výpovede bola uložená na pošte od 31.8.2012 a navrhovateľ si ju prevzal až 18.9.2012. Navrhovateľ doručil návrh o neplatnosť výpovede súdu 28.02.2013 a podľa názoru odporcu tak mohol učiniť najneskôr do 31.01.2013. Práceschopnosť navrhovateľa považuje odporca za fingovanú za účelom vyhnutiu sa účinkom doručenia výpovede. Poprel, že by mu navrhovateľ v čase jeho PN-ky či nasledovne oznámil práceschopnosť. Z potvrdenia dočasnej PN-ke mu vyplýva, že navrhovateľ navštívil lekára až 17.9.2012 a uznaný PN bol od 14.9.2012. Podľa odporcu neoznánením práceschopnosti porušil navrhovateľ svoju povinnosť v zmysle § 144 ZP.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, písomnými vyjadreniami účastníkov konania, svedeckými výpoveďami, pracovnou zmluvou zo dňa 02.05.2006, výpoveďou z 20.08.2012, písomným vyjadrením navrhovateľa o neplatnosti výpovede, rozhodnutím zamestnávateľa o organizačných zmenách zo dňa 08.08.2012, registračným list FO v Sociálnej poisťovni, správou Sociálnej poisťovne o poberaní nemocenských dávok navrhovateľom za r. 2012, výplatnými páskami navrhovateľa za 9/2012 a 12/2012, zápočtovým listom navrhovateľa z 03.06.2013, výpisom z účtu svedkyne L. Č. za august 2012, ako i ďalším obsahom spisu a zistil nasledovný skutkový stav:

Navrhovateľ bol zamestnaný u odporcu na základe pracovnej zmluvy zo dňa 2.5.2006 ako ekonomicko - finančný riaditeľ s dohodnutou mzdou 1000 Sk mesačne. Navrhovateľovi bola poštou doručená dňa 18.9.2012 výpoveď zamestnávateľa z organizačných dôvodov (datovaná 20.8.2012), ktoré vo výpovedi aj uviedol. V zmysle výpovede mal navrhovateľovi skončiť pracovný pomer uplynutím trojmesačnej výpovednej doby, ktorá začne plynúť prvým dňom nasledujúceho mesiaca po doručení výpovede. Navrhovateľ listami z 21.12.2012 a z 31.12.2012 oznámil odporcovi, že výpoveď je neplatná, keďže v čase doručenia mu výpovede bol práceschopný. Odporca v rámci písomného vyjadrenia okrem iného uviedol, že výpoveď z pracovného pomeru bola odoslaná 30.8.2012, t.j. v čase, keď nebol práceschopný.

Právny zástupca navrhovateľa súdu preukázal, že odporca ako zamestnávateľ odhlásil navrhovateľa zo Sociálnej poisťovne k 31.12.2012. Z toho mu vyplýva, že aj podľa názoru odporcu bol pracovný pomer navrhovateľa skončený k tomuto dátumu. Bez ohľadu na vykonané dôkazy a aj pre prípad vyhodnotenia súdom, že navrhovateľovi bola doručovaná výpoveď (21.8.2012 a nie 29.8.2012) má za to, že navrhovateľ nebol oboznámený: o tom, že pracovný pomer ukončený výpoveďou má zaniknúť v dôsledku organizačnej zmeny; že organizačná zmena mala spočívať v zrušení pracovného miesta navrhovateľa; o tom, kedy došlo k organizačnej zmene; o existencii a obsahu rozhodnutia odporcu o takejto organizačnej zmene. Preto i prípadný úkon odporcu vykonaný 21.8.2012 nemožno považovať za doručenie výpovede, ale len o neúspešný pokus o jej doručenie. Z výpovedí svedkov mu vyplývalo jedine to, že I. R. stihol navrhovateľovi oznámiť, že sa s ním chce porozprávať a následne sa navrhovateľ odmietol s ním baviť. Teda o výpovedi sa I. R. nestihol zmieniť.

Navrhovateľ bol od 20.06.2012 doma z dôvodu prekážok v práci na strane zamestnávateľa (odporcu). Podľa tvrdenia navrhovateľa ho navštívil I. R. s ďalšími dvoma párnami na adrese P. XXX/XXX, W. dňa 21.8.2012 a nie 29.8.2012. K samotnému stretnutiu uviedol, že sa bavili cez plot asi 10 sekúnd a v podstate sa o ničom nebavili. Chceli sa o niečom porozprávať, ale navrhovateľ ich odkázal poslať mu to písomne. Podľa slov navrhovateľa bola svedkom stretnutia i jeho družka L. Č..

Ku svojej práceschopnosti uviedol, že mal zdravotné problémy od piatku, cez víkend telefonoval s obvodným lekárom o chorobe a navštívil ho až v pondelok 17.9.2012. Preto mu lekár až dňa 17.9.2012 vystavoval PN-ku s tým, že bol uznaný PN od 14.9.2012. Navrhovateľ bol PN do 30.09.2012.

Ďalej uviedol, že dňa 17.9.2012 zaslal potvrdenie o svojej dočasnej pracovnej neschopnosti svojmu hlavnému zamestnávateľovi (FOOD FARM s.r.o.) z dôvodu, že mzdovú agendu za všetkých jeho troch zamestnávateľov spracovala jeho pracovníčka. Následne dodatočne požiadal lekára o vystavenie potvrdenia o jeho PN-ke i pre ďalších jeho dvoch zamestnávateľov (jedným bol odporca) a lekár ju vystavil 3.10.2012. Zároveň preukázal výplatnou páskou za september 2012, že mu odporca vyplatil za prvých 10 dní trvania PN-ky náhradu mzdy. Podľa jeho tvrdenia sa dozvedel o uložení zásielky na pošte (išlo o výpoveď) dňa 14.09.2012.

Právny zástupca navrhovateľ dal súdu do pozornosti, že právny zástupca odporcu vo svojich vyjadreniach uvádzal, že výpoveď doručoval 29.8.2012 (štátny sviatok). Právny zástupca odporcu to vysvetlil tak, že ide o chybu.

Právny zástupca odporcu odhlášky v poisťovniach k dátumu 31.12.2012 odôvodnil tým, že pracovný pomer s navrhovateľom skončil k 30.11.2012 a v decembri 2012 boli v súvislosti so skončením pracovného pomeru robené ešte odvodové platby do poisťovní. Dátumy na odhláškach i na zápočtovom liste (skončenie pracovného pomeru k 31.12.2012) vyhodnotil len ako administratívnu chybu. Počas prekážok v práci na strane zamestnávateľa (odporcu), ktoré boli navrhovateľovi oznámené 21.6.2012 nedoručoval odporca navrhovateľovi písomnosti poštou z dôvodu, že nebolo zrejmé, na ktorej adrese sa zdržiava (v pracovnej zmluve mal adresu: Á. X, A.; dlhodobo sa zdržiaval na adrese: P. XXX, W.- Š.; na vystavenej PN-ke mal adresu: F. Q.). Túto skutočnosť uviedol i ako dôvod osobného doručovania výpovede 30.8.2012. Konštatoval, že 30.8.2012 navrhovateľ nečerpal dovolenku ani náhradné voľno a podľa nariadených prekážok v práci na strane zamestnávateľa sa mal zdržiavať na adrese W. - Š.. Teda ak bol v dňoch 27.8.-29.8.201 na dovolenke, porušil povinnosti zamestnanca. Právny zástupca odporcu trvá na tom, že osobne zastihol navrhovateľa 30.8.2012 a výpoveď svedkyne Č. považuje za účelovú. Má za to, že v tento deň bol navrhovateľ I.. R. riadne oboznámený s tým, že sa prišiel dohodnúť na ukončení pracovného pomeru a pod odmietnutím diskusie bolo navrhovateľovi oznámené, že sa mu doručuje výpoveď z organizačných dôvodov, ktorú navrhovateľ odmietol prevziať. Dňa 30.8. bol riadny pracovný deň a navrhovateľ bol povinný komunikovať, keďže na začiatku nemohol vedieť, či samu nedoručuje nariadenie dostaviť sa do práce a zánik prekážok. Podľa jeho vyjadrenia je fyzicky nemožné oboznámiť niekoho s obsahom dokumentov, ak príjemca informácie odmieta komunikovať. Právny zástupca odporcu poukázal na skutočnosť, že pokiaľ by sa zamestnancovi zásielka doručovala poštou a on by ju odmietol prevziať, účinky doručenia by nastali bez ohľadu na to, či sa navrhovateľ oboznámil s obsahom listiny v obálke. Je toho názoru, že svedeckými dôkazmi bolo preukázané, že sa navrhovateľovi sa doručovala výpoveď a podľa možností bol oboznámený o obsahu. V závere zotrval na tom, že navrhovateľ podal návrh na súd po uplynutí prekluzívnej lehoty, čo je dôvod na zamietnutie návrhu.

Súd mal tvrdením odporcu potvrdené, že navrhovateľa navštívil I.. R. P. L.. Q. (právnik zastupujúci odporcu v iných sporoch) a L. B. (zamestnanec odporcu) za účelom doručenia skončenia pracovného pomeru navrhovateľovi. Podľa vyjadrenia odporcu si navrhovateľ odmietol prevziať listiny ohľadom skončenia pracovného pomeru, preto mu doručil výpoveď poštou.

Svedok I.. R. R. je predsedom predstavenstva u odporcu, pracuje ako obchodný riaditeľ. Bol jedným s osôb podieľajúcich sa na doručovaní výpovedí niektorým zamestnancom, aj navrhovateľovi. Predpokladal, že pri stretnutí s zamestnancami navrhne dohodu. Mal pri sebe v písomnej forme navrhovanú dohodu s odstúpnym a výpoveď. Výpovede doručoval za účasti zamestnanca L. B. a právnik L.. N. koncom týždňa v auguste 2012. Podľa jeho vyjadrenia to mohlo byť 30.08. (v niektorých vyjadreniach uvádza dátum 29.8.), keďže v auguste bol i sviatok a výpovede vo sviatok nedoručovali. Ako dôvod osobného doručovania uviedol, že predpokladal, že zamestnanci si nebudú preberať poštu a chceli im ponúknuť dohodu na ukončenie pracovného pomeru za výhodné odstúpné. Navrhovateľa zastihli v Š., vonku na dvore. Komunikovali spolu len pri bráne a navrhovateľ mal od brány odstup 2 metre. Komunikácia trvala cca 2 minúty. Podľa vyjadrenia svedka tento navrhovateľovi ako dôvod príchodu uviedol, že sa s ním prišiel dohodnúť na skončení pracovného pomeru, na slušnom odstúpnom. Navrhovateľ mu na to len odvetil, že sa nemá s nimi o čom baviť, a keď mu niečo chcú, majú to poslať

poštou. Z týchto dôvodov mu svedok povedal, že keď nechce dohodu, nech toto považuje za doručenie výpovede zo strany zamestnávateľa.

Svedeckou výpoveďou L. B. (zamestnanec u odporcu od 02.07.2007) súd zistil, že tento sa na požiadanie I.. R. zúčastnil s ním a ešte jedným pánom návštevy navrhovateľa. K obdobiu stretnutia uviedol, že to bolo v auguste. I.. R. ho konkrétne požiadalo o to, aby bol svedkom pri doručovaní výpovedí nejakým zamestnancom. Všetkých zamestnancov nezastihli v štvrtok, preto v doručovaní pokračovali i v piatok v auguste. Navrhovateľa zastihli v obci Š. pri bráne. Podľa vyjadrenia svedka povedal I.. R. navrhovateľovi, že sa chce s ním dohodnúť nadštandardne ohľadom odstúpného a že mu doručuje výpoveď. Nepamätá si, či I.. R. spomínal i dôvody výpovede ale pamätá si, že navrhovateľ uviedol, že ak chcú niečo riešiť, aby to riešili poštou. Rozhovor trval 3 minúty. V ten istý deň navštívili ešte I.. I. F.. Svedok nevidel okrem navrhovateľa a ich troch nikoho stáť v ich blízkosti.

Svedok L.. Q. N.M. poskytuje odporcovi právne služby v rámci advokátskej kancelárie. Tento bol v jeden deň osobne prítomný pri doručovaní výpovedí zamestnancom odporcu na žiadosť I.. R.. Primárne išli doručovať výpovede z pracovného pomeru, ale alternatívne boli pripravené dohody o skončení pracovných pomerov. K stretnutiu s navrhovateľom uviedol, že on a pán B. boli len svedkami a s navrhovateľom komunikovala I.. R.. Podľa vyjadrenia svedka I.. R. oznámil navrhovateľovi, že mu prišiel doručiť výpoveď z pracovného pomeru a navrhovateľ k tomu len uviedol, že nič preberať nebude a majú sa mu dokumenty doručovať poštou. I.. R. na to ešte povedal, že sa môžu dohodnúť. K samotnému dátumu stretnutia svedok uviedol, že v kalendári má záznam z 30.08. I.. R. neoznámil navrhovateľovi, že ide o výpoveď z organizačných dôvodov, podľa ktorého paragrafu, v čom spočíva dôvod výpovede, lebo navrhovateľ hneď uviedol, že nič preberať nebude. Podľa svedka ale zazneli slová „organizačná zmena“.

Svedkyňa U.. L. Č. je priateľkou navrhovateľa, ale žijú spolu len striedavo. Táto k veci uviedla, že videla stretnutie navrhovateľa s tromi mužmi dňa 21.8.2012. Navrhovateľ bol vonku a ona v dome varila obed. Keďže počula zazvoniť zvonček, prešla do obývačky k otvorenému oknu a videla pred bránou stáť troch mužov a 1,5-2 metre od brány navrhovateľa. Medzi oknom a bránou je vzdialenosť cca 3,5 metra. Sama nestála priamo v okne, ale len obďaleč. Podľa vyjadrenia svedkyne videla ich komunikáciu, ktorá bola veľmi krátka. Podľa jej slov počula, že jeden muž rozprával navrhovateľovi, že sa chcú s ním rozprávať a navrhovateľ im povedal, že keď s ním niečo chcú, nech mu to dajú písomne. Komunikácia trvala podľa nej 3 minúty až 1 minútu.

Presne si pamätá na dátum 21.8.2012, lebo v tento deň objednávala termín na pobyt do Krakova, pritom kupón mala kúpený už dávnejšie. Túto skutočnosť svedkyňa i preukázala e-mailovou komunikáciou z 21.8.2012 (čl. 61). Na zájazd do Krakova išli 27. - 29.08. a na Slovensko sa vrátili 29.08. večer. V Krakove v hoteli tiež platila kartou. Výpisom z účtu v banke (vedený na jej meno) preukázala, že ešte dňa 29.08. platila v Krakove v obchode IKEA bankomatovou kartou. Následne dňa 30.8. bola svedkyňa s navrhovateľov v Trenčíne a podľa svedkyne navrhovateľ ráno odišiel. Následne svedkyňa uviedla, že sa naobedovali a až potom odišiel navrhovateľ do Š.. Na žiadosť právneho zástupcu odporcu kedy vlastne odišiel svedkyňa uviedla, že si to už nepamätá. Z e mailovej komunikácie predloženej svedkyňou L. Č. z 21.8.2012 (čl.61) mal súd preukázané, že táto v tento deň rezervovala pobyt v Krakove v období od 27.8.2012-29.8.2012 pre dve osoby.

Svedok U. B. bol zamestnaný u odporcu ako zooteknik do novembra 2012, pracovný pomer mu skončil zo strany zamestnávateľa, výpoveď mu bola doručená poštou. Tohto svedka osobne navštívil I.. R. s pánom B., ponúkli mu dohodu o skončení pracovného pomeru (nie výpoveď), ale svedok si dal podmienku šesťmesačné odstúpné. Naposledy bol v práci u odporcu v júni 2012, kedy mu bolo nariadené čerpať dovolenku za rok 2011 a celú dovolenku za rok 2012. Nepamätá si, či mali v rukách nejaké listiny. Presný dátum stretnutia si nepamätá dodajúc, že to bolo týždeň pred doručením mu výpovede poštou a výpoveď zasielanú poštou prevzal 31.08.2012.

Z obsahu registračného listu Fyzickej osoby Sociálnej poisťovne a výpisu elektronickej komunikácie mal súd preukázané, že navrhovateľ bol odhlásený odporcom zo sociálnej poisťovne k 31.12.2012. Z obsahu oznámenia zamestnávateľa pre zdravotnú poisťovňu Dôvera, a.s. mal súd preukázané, že tu bol navrhovateľ odhlásený odporcom tiež k 31.12.2012.

Z obsahu potvrdení Sociálnej poisťovne z 4.6.2013 mal súd preukázané, že navrhovateľovi bolo vyplatené nemocenské v období od 24.9.2012 do 30.9.2012 v celkovej sumy 141,40 eur.

Z obsahu zápočtového listu navrhovateľa vystaveného odporcom dňa 3.6.2013 mal súd preukázané, že ako dátum ukončenia pracovného pomeru je tu uvedený dátum: 31.12.2012. Z obsahu výplatnej pásky navrhovateľa za december 2012 mal súd preukázané, že i v tento mesiac odporca vyplatil navrhovateľovi mzdu resp. náhradu mzdy za december 2012.

Právny zástupca navrhovateľa v záverečnom vyjadrení zotrval na tom, že pracovný pomer sa musel skončiť k 31.12.2012 (nie k 30.11.2012) z dôvodov: a) odporca i spoločnosti Agrovia a FOOD FARM s.r.o. vyplácali navrhovateľovi mzdu do 31.12.2012, b) všetky 3 firmy ho odhlásili na sociálnom a zdravotnom poistení k 31.12.2012, c) vystavili mu zápočtové listy s dátumom skončenia pracovného pomeru k 31.12.2012. Zápočtové listy vystavovali až v mesiaci jún 2013, t. j. polroka po skončení pracovného pomeru a preto podľa názoru právneho zástupcu mal odporca dosť času na odstránenie administratívnych pochybení, na ktoré sa odporca odvoláva. Pri pripustení, že došlo k stretnutiu v auguste 2012 ohľadom doručovania výpovede a vychádzajúc z tvrdení svedkov o trvaní komunikácie v rozmedzí 2 - 5 minút je toho názoru, že odporca mal dosť priestoru povedať navrhovateľovi, že mu doručuje výpoveď z organizačných dôvodov spočívajúcich v zrušení pracovného miesta. Ďalej poukázal na rozpory v tvrdeniach svedkov: I.. R. na pojednávaní dňa 26.09.2013 uviedol, že pri stretnutí s navrhovateľom nezmienil dôvody skončenia pracovného pomeru. Svedok L.. N. na pojednávaní v ten istý deň povedal, že I.. R. tieto dôvody nezmienil, ale určite ich začal riešiť. Svedok B. si nepamätal, či I.. R. dôvody spomínal. Svedok B. bol vypočutý na OS Piešťany aj v konaní 8Cpr/2/2013, kde dňa 16.10.2013 (čl. 91 spisu) uviedol, že I.. R. použil slová „z organizačných dôvodov“, „pre zrušenie prac. miesta“. Poukázal i na to, že odporca nedoložil ani jednu zásielku, ktorú by neúspešne doručoval navrhovateľovi v období jún až august 2012, pritom ako dôvod osobného stretnutia uvádzal to, že navrhovateľ nepreberal zásielky, odmietal komunikovať. Záverom uviedol, že odporca pôvodne uvádzal dátum osobného stretnutia s navrhovateľom dňa 29.8.2012 (v písomných vyjadreniach z 09.05.2013, 10.06.2013, na pojednávaní dňa 30.05.2013, v konaní na OS Trnava sp. zn. 13Cpr/3/2013 v písomnom vyjadrení z 16.09.2013 a tiež na OS Piešťany na pojednávaní sp. zn. 8Cpr/2/2013 dňa 17.09.2013) a až po zistení, že bol 29.8. štátny sviatok a vyjadrení svedkyne o pobyte navrhovateľa v cudzine dňa 29.8. začal tvrdiť, že k stretnutiu došlo 30.08.2012.

Právny zástupca odporcu v rámci záverečného vyjadrenia žiadal návrh zamietnuť pre jeho nedôvodnosť a podane návrhu na súd po uplynutí prekluzívnej lehoty. Odporca preukázal, že v auguste 2012 došlo k pokusu o doručenie listín súvisiacich so skončením pracovného pomeru navrhovateľa. K veci uviedol, že navrhovateľ sa od 21.06.2012 nezdržoval na pracovisku pre nariadené mu prekážky na strane zamestnávateľa, pritom je na zamestnávateľovi zvoliť spôsob doručovania listín týkajúcich sa pracovného pomeru. Má za preukázané, že v auguste 2012 došlo k osobnému stretnutiu medzi účastníkmi konania a navrhovateľ odmietol komunikáciu. Argumentoval tým, že pokiaľ by sa výpoveď doručovala poštou a navrhovateľ by ju odmietol prevziať, takisto by sa nedozvedel o obsahu výpovede. Poukázal na správanie sa navrhovateľa majúceho už vedomosť o doručovaní mu výpovede poštou, lebo výpoveď bola daná na poštu dňa 31.08.2012, ale navrhovateľ si ju prevzal až po tom, čo sa dal uznať za práceneschopného. Zápočtové listy a odhlášky sú len administratívne úkony, ktoré boli nesprávne vystavené. Je toho názoru, že pracovný pomer skončil k 30.11.2012.

Prejav vôle treba vykladať tak, ako to so zreteľom na okolnosti, za ktorých sa urobil, zodpovedá dobrým mravom. (§ 15 Zákonníka práce)

Zákonník práce <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~/Main/TArticles.ascx&phContent=~/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=14663>> upravuje len osobitosti právnych úkonov pre sféru pracovného práva. V uvedenom obsahovom kontexte tak inštitút „dobré mravy“ nevystupuje ako tzv. pozitívna hranica výkonu práv (podľa čl. 2 Základných zásad ZP <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~/Main/TArticles.ascx&phContent=~/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=120441&FragmentId2=120442>>), ale ako dôležité interpretačné pravidlo pracovného práva, ktoré má chrániť najmä zamestnancov. Súd pri výklade prejavu vôle vychádzajú nielen z gramatického výkladu, ale musia prihliadať aj na logický výklad.

Podľa § 38 ods. 1 Zákonníka práce, písomnosti zamestnávateľa týkajúce sa vzniku, zmeny a skončenia pracovného pomeru alebo vzniku, zmeny a zániku povinností zamestnanca vyplývajúcich z pracovnej zmluvy musia byť doručené zamestnancovi do vlastných rúk. To platí rovnako o písomnostiach týkajúcich sa vzniku, zmien a zániku práv a povinností vyplývajúcich z dohody o práci vykonávanej mimo pracovného pomeru. Písomnosti doručuje zamestnávateľ zamestnancovi na pracovisku, v jeho byte alebo kdekoľvek bude zastihnutý. Ak to nie je možné, možno písomnosť doručiť poštovým podnikom ako doporučenú zásielku.

Podľa § 38 ods. 4 Zákonníka práce, povinnosť zamestnávateľa alebo zamestnanca doručiť písomnosť sa splní, len čo zamestnanec alebo zamestnávateľ písomnosť prevezme alebo len čo ju poštový podnik vrátil zamestnávateľovi alebo zamestnancovi ako nedoručiteľnú, alebo ak doručenie písomnosti bolo zmarené konaním alebo opomenutím zamestnanca alebo zamestnávateľa. Účinky doručenia nastanú aj vtedy, ak zamestnanec alebo zamestnávateľ prijatie písomnosti odmietne.

Podľa § 64 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce, zamestnávateľ nesmie dať zamestnancovi výpoveď v ochrannnej dobe, a to a) v dobe, keď je zamestnanec uznaný dočasne za práceneschopného pre chorobu alebo úraz, ak si túto neschopnosť úmyselne nevyvolal alebo nespôsobil pod vplyvom alkoholu, omamných látok alebo psychotropných látok, a v dobe od podania návrhu na ústavné ošetrovanie alebo od nástupu na kúpeľnú liečbu až do dňa ich skončenia.

Podľa § 77 Zákonníka práce, neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou môže zamestnanec, ako aj zamestnávateľ uplatniť na súde najneskôr v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť.

Podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce, ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

Predmetom sporu je určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou.

Nakoľko odporca tvrdí, že žaloba je podaná oneskorene, súd sa musel vyporiadať ako s predbežnou otázkou najprv s tým, či navrhovateľ podal návrh na súd v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť. Za tým účelom súd skúmal či a kedy bola reálne výpoveď navrhovateľovi doručená. Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov i svedkov, dôkazy hodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti, porovnával výpovede účastníkov, svedkov. Vo všeobecnosti vychádzal zo základnej zásady, že pracovný pomer zakladá medzi zamestnávateľom a zamestnancom vzájomné práva a povinnosti.

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že účastníci konania boli v pracovnoprávnom vzťahu od 2.5.2006, navrhovateľ ako zamestnanec a odporca ako zamestnávateľ. Navrhovateľ bol od 20.06.2012 doma z dôvodu prekážok v práci na strane zamestnávateľa (odporcu). Navštívil svojho lekára dňa 17.9.2012 (pondelok), ktorý ho uznal PN od 14.9.2012, keďže zdravotné problémy mal od piatku a cez víkend telefonoval s obvodným lekárom o chorobe. Práceneschopný bol do 30.09.2012. Súd mal ďalej preukázané, že odporca navrhovateľovi vyplatil za prvých 10 dní trvania PN-ky v septembri 2012 náhradu mzdy a Sociálna poisťovňa mu vyplácala nemocenské v období od 24.9.2012 do 30.9.2012.

Keďže odporca tvrdil, že doručil navrhovateľovi výpoveď ešte v auguste 2012 fikciou (lebo ju odmietol navrhovateľ prevziať), súd vyhodnocoval úkony robené I.. R. (zástupca odporcu) a navrhovateľom pri

osobnom stretnutí. Zhodným tvrdením účastníkov mal súd preukázané, že odporca v zastúpení I.. R. za účasti ďalších dvoch osôb osobne navštívil navrhovateľa. Nebolo pritom podstatné dokazovať, či došlo k ich stretnutiu dňa 21.8 alebo 30.8., lebo v prípade unesenia dôkazu odporcom ohľadom doručenia výpovede fikciou by výpovedná doba začala plynúť v oboch prípadoch od 1.9. 2012

Súd mal preukázané, že pri osobnom stretnutí odporca (konkrétne I.. R.) ponúkol navrhovateľovi dohodu o skončení pracovného pomeru. Taktiež že sa navrhovateľ vyjadril, aby mu listiny poslali poštou lebo osobne nič preberať nebude. Podľa I.. R. až potom on povedal navrhovateľovi, že ak „nechce dohodu, nech toto považuje za doručenie výpovede“. Súd si z tohto ustálil, že I.. R. prišiel za navrhovateľom primárne s ponukou dohody a následne mu už neoznámil, že mu doručuje výpoveď, ale len konštatoval, nech to považuje za doručenie výpovede. Čiže súdu chýba prvotný úkon odporcu povedať, že „doručuje výpoveď“. Odporca ani svedeckým výpoveďami nepreukázal opak. Teda ak odporca neoznámil navrhovateľovi, že mu doručuje výpoveď, navrhovateľ nemal dôvod odmietiť prevziať výpoveď (čím by vznikla fikcia doručenia v zmysle § 38 ods. 4 Zákonníka práce) s odkazom na doručovanie poštou. Súd pri týchto záveroch prihliadal i na výpovede svedkov prizvaných odporcom k doručovaniu. Súd má za to, že pre vyriešenie vyššie uvedenej predbežnej otázky nie je podstatné , že svedkovia boli volaní I.. R. k doručovaniu výpovedí zamestnancom. Pre súd je právne významným to, či I.. R. urobil úkon, t.j. povedal, že doručuje výpoveď. Odporca v tomto smere ale dôkazné bremeno neunesol.

Z vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že vyjadrenie I.. R., aby „to považoval za doručenie výpovede“ v súvislosti s vyššie opísanými skutkovými okolnosťami stretnutia je nedostatočné , neurčité a neprejavujúce vôľu doručovať výpoveď. Súd pritom vychádzal i z interpretačného práva Zákonníka práva v zmysle § 15 ZP a čl. 2 Základných zásad ZP <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~/Main/TArticles.ascx&phContent=~/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=120441&FragmentId2=120442>>. Súd vychádzal najskôr z tvrdení I.. R., ktorý jediný s navrhovateľom komunikoval a teda najpresnejšie sa vie vyjadriť, čo povedal. Súd pozorne skúmal vyjadrenia účastníkov opisujúce ich vzájomné stretnutie a opisovanú komunikáciu, lebo spornou bolo či bola alebo nebola navrhovateľovi doručovaná výpoveď. Súd skúmal určitosť a zrozumiteľnosť úkonov robených účastníkmi pri stretnutí. Vzhľadom na odvolanie sa navrhovateľa na ustanovenie § 15 Zákonníka práce súd vychádzal z všeobecnej teórie práva, že právne následky možno spájať len s takým úkonom, ktorý má určité zákonom požadované náležitosti. Medzi tieto náležitosti právnych úkonov v pracovnom práve patria: náležitosti prejavu vôle, náležitosti subjektu, náležitosti vôle, náležitosti právneho úkonu ako celku. Samotný prejav vôle konajúceho subjektu (účastníkov) musí byť z formálneho hľadiska zrozumiteľný a z obsahového hľadiska určitý. Nezrozumiteľnosť prejavu vôle spočíva predovšetkým v nedostatkoch vo vyjadrovaní (pr. doručujem výpoveď) a neurčitosť prejavu vôle sa prejavuje najmä ako obsahový nedostatok prejavu vôle. Nezrozumiteľný alebo neurčitý prejav vôle je v pracovnom práve posudzovaný ako neplatný. Právne úkony ako prejavy vôle sa môžu uskutočňovať konaním alebo opomenutím, môžu sa stať výslovne alebo iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejavíť. Za opomenutie je nutné považovať nečinnosť, resp. neoznámenie úkonu, ktorý sa robí. (V tomto konkrétnom prípade má na mysli súd „ nepovedanie jasne, že doručuje výpoveď“).

Súd na podporu svojich záverov, že nedošlo k doručeniu výpovede v auguste 2012 odkazuje na list odporcu z 7.1.2013 (čl. 83) pre navrhovateľa, v ktorom sám odporca spomína „pokus“ o osobné doručenie výpovedí I.. R. koncom augusta 2012. Súdu z toho vyplýva, že samotný odporca pri písaní listu 7.1.2013 osobné strnutie v auguste 2012 označil len za pokus. Súd podporne dodáva, že je presvedčený, že i samotný odporca považoval pracovný pomer navrhovateľa za skončený až k 31.12.2012, lebo k tomuto dátumu vykonal odhlášky v zdravotnej poisťovni, Sociálnej poisťovni a tento dátum uviedol i v zápočtovom liste pre navrhovateľa. Až v rámci samotného konania na súde tvrdil, že išlo o riadne doručenie zásielky v súvislosti s námietkou oneskorene podanej žalobe.

Z týchto všetkých skutočností dospel súd k záveru, že v auguste 2012 nebola výpoveď navrhovateľovi doručená pri osobnom stretnutí s I.. R. a to ani formou fikcie v zmysle § 38 ods. 4 ZP. Súd mal preukázané, že navrhovateľ prevzal výpoveď doručovanú poštou až dňa 18.9.2012, preto výpovedná

doba začala pre zamestnanca plynúť až od 1.10.2012 a uplynula 31.12.2012. Navrhovateľ podal návrh na súd 28.2.2013, čiže v zákonnej lehote v zmysle § 77 ZP.

Ako s ďalšou predbežnou otázkou sa súd vyporiadal s tým, či bol navrhovateľ v ochrannej dobe v zmysle § 64 ods. 1 písm. a) ZP pri doručení mu výpovede poštou. Súd mal z obsahu PN-ky vystavenej lekárom navrhovateľa preukázané, že tento bol uznaný PN od 14.9.2012. Odporca síce namietal, že lekár vystavoval PN-ku až v pondelok dňa 17.9.2012. Na základe vystavenej PN-ky odporca vyplatil navrhovateľovi za prvých 10 dní trvania PN-ky v septembri 2012 náhradu mzdy a od 24.9.2012 do 30.9.2012 mu nemocenské vyplácala Sociálna poisťovňa. Čiže bola akceptovaná PN-ka navrhovateľa už od 14.9.2012. Súd tu odkazuje i na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 21 Cdo 1954/2000 zo dňa 20.8.2001 (Nie je významnou skutočnosť, že lekár dodatočne so spätnou účinnosťou uznal zamestnanca práceneschopným so skorším dátumom). Z týchto skutočností mal súd preukázané, že v čase doručenia výpovede navrhovateľovi poštou bol tento už práceneschopný. Z týchto dôvodov je návrh navrhovateľa podaný dôvodne a výpoveď zo dňa 20.08.2012 je v zmysle §64 ods. 1 písm. a) ZP neplatnou.

Nakoľko mal súd objektívne z vykonaného dokazovanie preukázané, že výpoveď bola navrhovateľovi doručená v ochrannej dobe, súd sa už nezaoberal ďalšími ním uvádzanými dôvodmi, pre ktoré považuje výpoveď za neplatnú.

Súd nepripustil vykonanie dôkazu výsluchom I.. F. (ktorej bola tiež doručovaná výpoveď od odporcu), lebo vzhľadom na dostatok vykonaných dôkazov a svedeckých výpovedí vykonanie tohto dôkazu by bolo v konaní nadbytočné a nevhodné, bezdôvodne by predĺžilo konanie súdu. Druhým dôvodom je to, že I.. F. sa listiny od zamestnávateľa nedoručovali za prítomnosti navrhovateľa, doručovali sa jej v in čas , na inom meste. Svedok sa má vždy vyjadriť k tomu, čo videl a počul a keďže pri osobnom stretnutí s navrhovateľom a odporcom nebola, nevedela by sa ku komunikácii s účastníkmi ani konkrétne vyjadriť.

Súd v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. priznal vo veci úspešnému navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia správne vyčíslených v sume 488,70 eur vrátane DPH. Trovy právneho zastúpenia žiadal právny zástupca navrhovateľa uhradiť na svoj účet číslo:XXXXXXXX/XXXX vedený v U. Q., J..P.. Trovy právneho zastúpenia pozostávajú z: 1/ odmeny za úkony právnej služby: 6 x 60,07 eur + 20%DPH = 432,48 eur; 2/režijného paušálu: 6 x 7,81 eur + 20% DPH = 56,22 eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, cestou podpísaného súdu, ku Krajskému súdu v Trnave, trojmo.

Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje (§ 204 ods. 1, veta prvá O.s.p.). Odvolanie musí mať náležitosti požadované ustanovením § 42 ods. 3 O.s.p., tzn. musí obsahovať označenie súdu, ktorému je určené, označenie účastníkov konania, prípadne ich zástupcov, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované.

Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje (§ 204 ods. 1, veta prvá O.s.p.). Odvolanie musí mať náležitosti požadované ustanovením § 42 ods. 3 O.s.p., tzn. musí obsahovať označenie súdu, ktorému je určené, označenie účastníkov konania, prípadne ich zástupcov, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci,

pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2, písm. a/- f/O.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.).

Skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu, ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, ak odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 a ak ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa (§ 205a ods. 1 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na súdny výkon rozhodnutia alebo požiadať o výkon rozhodnutia podľa Zák. č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších zmien a doplnkov (Exekučného poriadku).